

У поета тільки слово

Іван Коваленко

У поета тільки слово,
Тільки слово, більш нічого –
Слово правди і свободи,
Слово гідності і честі,
Слово мужності і віри,
І любові, і надії,
І покари грізне слово.

А у вас – кайдани й пута,
А у вас – темниці й мури,
Шпигуни і крючкотвори,
І Сибір, і суд неправий,
Шпіцрутени, каземати,
І кати, і дріт колючий,
І муштровані солдати.

А в поета тільки слово,
Тільки слово, більш нічого,
Тільки думи на папері,
Тільки думи, тільки муки,
Тільки помисли високі,
Біль за рідну Україну,
За народ її в кайданах.

А у вас брехня і підступ,
А у вас обман і підлість,
І нещирих слів облуда,
Влади й почесні жадоба,
І жага користолюбства,
Підкуп, злочини і зрада,
І життя мерзенний бруд.

А в поета тільки слово,
Тільки слово, більш нічого,
Лиш суддя великий – совість,
Що велить ставать до бою,
За народ, добро і правду

І за матір Україну
Все життя своє віддять!

І поет один вступає
В бій святий, великий, правий!
Проти деспотів, тиранів,
Всіх гнобителів на світі
Заклика народ вставати
І здійма свою він зброю –
Слово правди полум'яне.

Ви боялися поета,
Замикали в каземати,
Засилали у пустелі,
Муштрували і знущались,
Та його ви не зігнули,
Не згасили його слова,
Що горіло полум'яно!

Де ж ви, виродки-потвори,
З орденами і чинами?
Хто ж могутнішу мав зброю?
Хто ж у битві переможець?
Ваші імена прокляті!
Пам'ять стерлася і зникла,
Прах розвіяно вітрами.

А поет живий і досі,
І живе поета слово,
І горить воно, не гасне,
І стає уроком грізним
Всім гнобителям сучасним,
Що добро, і правду, й волю
Хочуть кинуть до темниць.

А поет іде по світу,
Гордий, світлий, невмирущий,
Підійма безсмертне слово,
Кличе знов ставать до бою,
За народ, добро і правду
І за матір Україну

Все життя своє віддять!